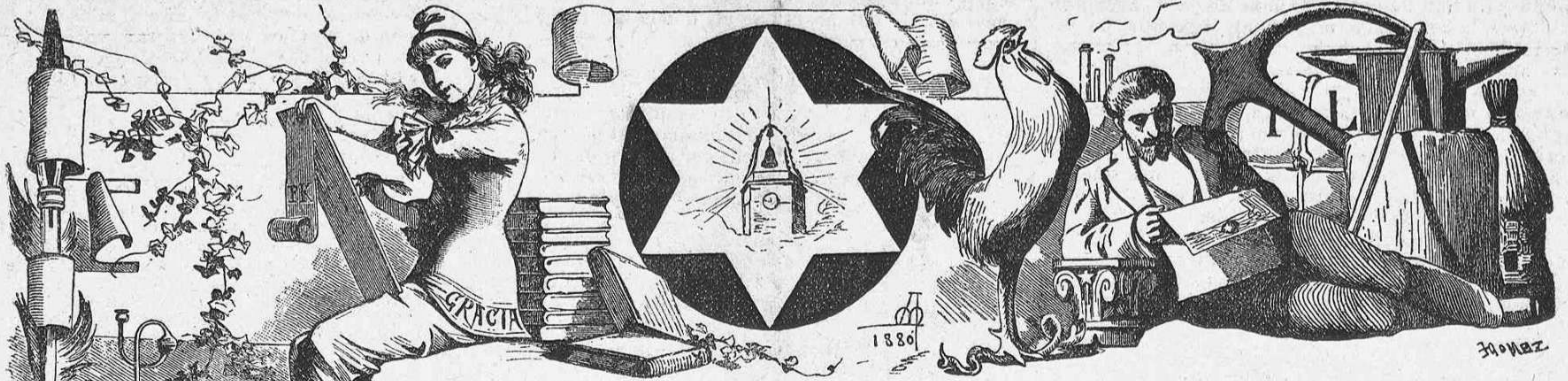

(138)

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrassats: 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Librería Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50 Cuba, Puerto-Rico y Extranjer, 2'50

UN NOU ATENTAT

Al últim sembla que s'resolverà l' espinosa qüestió del Ajuntament de Barcelona. En Dato ha tingut una inspiració sublim i l'ha realitzada punt en blanc.

Per renovar a un Ajuntament, segons prescriuen certs articles de la llei municipal, el govern ha de nomenar, ab caràcter de interins, a regidors que hajan desempenyat el càrrech anteriorment. Aquesta traba legal era per en Dato un gran engorro, dat que 'l partit silveli no conta a Barcelona ab personal suficient que s trobi en tals condicions pera cubrir la totalitat ó la immensa majoria de las plassas que van a quedar vacants, en quant se dongui al actual Ajuntament la clatellada.

¿Y que ha fet en Dato al trobarse ab semblant destorp? Una cosa molt senzilla: ha tirat a terra per medi de un Real decret els articles de la llei municipal que li feyan nosa.

¿Hi haurá encare qui digui que una llei orgánica votada en Corts es més forta que un decret circunstancial fill del capritxo ó dels zpurros de qualsevol ministre? Donchs qui tal pretengui s'enganya de mitj a mitj. Las lleys a Espanya no valen ni signifcan res: qualsevol ministre, per interina providencia, las tira de clatell de un cop de ploma. Veji quina forsa tindrán, quan per un tres y no res, las veyém patas en l' ayre.

Aixó sí: 'l ministre no s descuida may de declarar que donará compte del acte que acaba de realisar (per més ilegal que siga) a las Corts, tan bon punt aquestas se reuneixin. Y com els diputats, en sa immensa majoria, deuen l' acta al ministre, ja 'n pot aquest fer tantas y de tan grossas com vulgui, que no ha de faltarli may l' absolució del seus conillets de guix.

La trascendencia del Real decret deixant sens efecte 'ls aludits articles de la llei municipal, arriba a tal extrém, que en lo successiu la vida municipal quedarà al arbitre absolut del ministre de la Governació.

En qualsevol moment podrà aquest suspendre una Corporació municipal, sustituhintla per un' altra, composta de las personas que millor li sembli. Ja 'ls pobles no tindrán medi de nomenar y sostenir als seus convehins que major confiansa 'ls hi inspirin pera la bona administració dels interessos del comú: 'l ministre, en definitiva, triará sempre als que han de remenar las cireras, a despit de la voluntat dels pobles. ¡Calcúlis ab aixó sols quina serie de complicacions, disgustos y confictes no s preparan en tota Espanya!

La facultat de nomenar de Real ordre als arcaldes, els ha produhit en gran número en totas las poblacions de alguna importancia; ¡quánt més tre-

PRIMERAS CONSEQUENCIAS DE UNA REFORMA

PLAN DE ENSENYANSA

REFORMAS

Son tan enredats els nous plans d' ensenyansa d' en Garcia Alix, que al obrirse 'l curs, els estudiants perden el cap.

mendos no han de ser allà ahont no ja l' arcalde, sino tota la corporació municipal, siga filla de la designació del govern, obehint sols a las miras bastardas de la política de caudillatje!

Tots els pobles—no ja l' de Barcelona, que en materias municipals fa temps que dorm—tots els pobles cuidadosos de la bona marxa dels seus interessos—que alguns se 'n contan encare—no tindran més remey que carregar ab el mort que 'l ministre ó 'ls seus compinxos de la localitat tinguin á bé tirals'hi sobre las espatllas.

La decantada *autonomia* municipal, de aquesta feta, quedarà convertida en l' asquerosa *autonomia* de tots els taüls que 's dedican a la barateria política, a la sombra y baix l' amparo dels que manan.

***

¡Y encare tenen la barra de dir que tot aixó 's fa pera destruir l' omnipotencia del caciquisme! —S' há de acabar—diuhen—ab l' etern caudillatje d' en Planas y Casals.

Y no afegeixen com deuria:—Perque 'ns convé sustituhilo ab un altre d' en Sandiumenje, del bisbe Joseph y dels catalanistas turroners.

Aquí tenim dos caciquismes que fa temps que 's barallan: fort l' un per las sévas audacias y per la séva reconeguda práctica en l' art dels tarugos; l' altre débil y escanyolit, pero molt ambició. Donchs vé l' govern, y á lo millor de la brega fa anar á sobre el que anava á sota, servintse, á modo de alsaprém, de un Real decret que deixa aixafada com una caca la lley municipal, garantia de tots els pobles que no 's trobavan en el mateix cas que Barcelona.

Aixó es lo que ha succehit... Y s' ha de confessar que 's pinxos, en las sévas bregas, solen obrar ab més noblesa.

***

Xeixanta tres anys enrera, 'ls pobles armavan una revolució per la senzilla lley de arcaldes, que menoscabava l' autonomia municipal.

Avuy, en cambi, tot passa: ningú protesta com deuria contra 'ls monstruosos abusos de un poder, quant més desacreditat, més atreuit y barrut.

Vist está que las lleys, totas sens excepció, sols serveixen per anarlas depositant á bossinets, l' una darrera de l' altra, en el receptácul del número 100, ahont els concellers de la corona van cada dia á evacuar la diligencia de liquidar els resultats de sas suculentas digestions.

P. K.

No importa la crisis industrial, la paralisació forlosa de milers de obrers, la miseria y la fam en perspectiva... A pesar de tot aixó, han anat á Roma.

Han anat á Roma, en tren exprés, ab tota comoditat, presidits pels bisbes, qu' entre esmorzar y dinar, durant la marxa, 's concedeixen no sé quantas toneladas d' indulgencias perque fassan més bona digestió.

Han anat á Roma, y de aquí, ahont els diners mancan pera menjar, á un gran número de infelissos, se 'n emportan milers de duros destinats al pou sense fondo conegut per tresor de Sant Pere.

¡Admirable exemple de caritat cristiana y de amor al próxim, que contribuirá á que arrelí fndament la devoció católica entre 'ls que están desesperats y tenen la panxa buyda!

Pero día vindrá en que 'ls que avuy van á Roma á divertirse buydant el sach, no aniran á Roma per la penitencia.

El govern francés ha convidat á tots els arcaldes de la nació á un solemne banquet, que s' ha celebrat á Paris.

Cada terra fa sa guerra... Cada govern té las sévas costums respecte á aixó dels arcaldes.

Allá, 'ls assenta al davant d' una taula ben parada: aquí, á lo més, els convidá á fe alguna tupinada.

Es natural que 'l Sr. Baró, aspirant á la direcció del *Brusi*, miri de tenir alguna mania: D. Joan Mañé té la séva contra la Masoneria, y 'l Sr. Baró s' afanya en patentisar que la té contra 'l Sufragi universal.

Al Sufragi universal atribueix tots els mals d' Espanya, y especialment la péssima administració dels Ajuntaments; sense pararse á considerar que

'ls homes de la restauració 'l Sufragi universal no 'l practican: lo que practican els homes de la restauració es l' *estafada universal*.

***

De manera que si al Sr. Baró no li convingués ser maniático, ab molta facilitat podria posar la ploma á la llaga, atacant denodadament al caciquisme, anomenant als cacichs per sos propis noms y entregantlos á la execració dels lectors del *Brusi*, cosa que no ha fet, ni farà may en las planas del *Diari*.

Lo que fa es, senzillament, dir mal del pany de la porta, per perfeccionat que sigui, y fer cas omis dels lladres que, prevalguts de la impunitat, apelan al rossinyol y á l' escarptra per forsarlo.

En Paraiso,—ja deuen saberho,—ha estat uns quantos dias á Barcelona.

—¿Cóm es,—me deya un industrial de bona fe,—que un home com ell, un home que va organisar la famosa Assamblea de Zaragoza y que avuy presi deix la *Unió Nacional*, passa per aquí y no 's digna obrir la boca?

—Ja veurá,—vaig contestarli jo:—dèixim una guitarra, y li respondré cantant.

La *Virgen del Pilar* dice

qu' en certs llocs s' ha de fe 'l mut, que allá hont no hi ha garantias qui enrahona ja ha rebut.

Un diputat inglés assegura desde un periódich qu' en Chamberlain fou qui atió al doctor Jameson en sa insurrecció contra 'ls transvaalenchs.

Es evident qu' en Chamberlain ha sigut l' instigador de la present guerra contra 'l Transvaal.

Y la familia Chamberlain té totas las accions y obligacions de la poderosa empresa que proveheix á la armada inglesa de varios articulos.

Així com avans se preguntava en totas las qüestions ¿qui es ella?, avuy en tots els assumptos en que hi intervé algún home públich, s' ha de preguntar: ¿quánt hi guanya?

El corresponsal del *New-York Herald* á Xina assegura, citant noms, fetxas y fets concrets, que la conducta de las tropas cristianas al Celest Imperi es de lo més bárbaro é infame que pot imaginarse.

Assassinats en massa, presoners indefensos degollats com á béns, poblacions incendiadas y entregadas al saqueig...

Y tot aixó en nom de la civilisació y de la religió de Cristo, d' aquell pobre Cristo que anava pel mon dihent:—¡Estiméuvos els uns als altres!...

¡Quin asco!

De máscaras repulsivas se 'n usan moltas, pero cap com la indigna careta de la religió.

L' acort pres pels fabricants en el Foment del Treball Nacional, en lo sentit de organisar la reducció del treball, no té sino un petit inconvenient. Y es que 'ls operaris, que ab el jornal enter apenas podían viure, ab el treball reduhit viuran sols de miracle.

***

Y ara si 'm preguntan: y bé, ¿qué faria vosté pera conjurar la crisis?

Els respondré:—De las tripas cor, y en aquest sentit, posaría tots els meus capitals á una jugada, segur de guanyarla ab l' apoyo dels obrers. Vaja, que m' ho jugaria tot per acabar ab el govern, causant de la crisis y de totas las desventuras del país.

Y estiguinne segurs: una vegada escombrat el núvol negre, tornaria á lluhi 'l sol.

A Inglaterra s' están verificant eleccions de Diputats, y es un espectacle verdaderament curiós el que ofereixen individuos tan poderosos y caracterisats com els ministres Salisbury y Chamberlain deixant las comoditats de casa y corrent á convocar *meetings*, ahont defensen, davant dels electors, la séva candidatura.

¿Veuen? Els nostres ministres no 'ls passen aquests neguits. Aquí, sense molestarse, sempre surten elegits. Un' ordre al cacich de tanda, un nom al encasillat, una volteta al manubri... y ja está tot arreglat.

Un dels arguments principals qu' aduheixen els partidaris de la pena de mort, es l' exemplaritat que suposa l' espectacle públich del *garrot*.

Pero ve 'l govern y mana que las execucions capitals tinguin lloch dintre de las presons, no perme-

tent la presència més que d' aquellas personas que per sos debers no pot prescindirse d' ellas.

Si la pena de mort es una cosa tan vergonyosa, com creyém nosaltres al combátrela y creuhen ells al fer las execucions d' amagatotis, ¿per qué no 's suprimeix?

Pero, ¡vagin á buscar lógica entre nostres rutinarios legisladors!

CARTAS DE FORA

Tarrasa.—El 25 del passat setembre mori á l' edat de 73 anys lo conseqüent y antic republicá federal don Francisco Astals, que s' havia distingit sempre per son zel polítich, per son carácter franch y tracte amable. Per expressa disposició del difunt fou enterrat civilment.

Bagur.—La llet que 's ven en aquesta vila peca de massa cristiana, puig está batejada, contenint lo menos dos terceras parts d' aygua. Sembla mentida que la Junta de Sanitat, de la qual forman part els senyors arcalde, metjes y apotecari, consentin un abús tan escandalós, que redundá en perill dels pobres malalts que 's veuhen obligats á consumir aqueixa sustancia.

Almatret.—El vic-arri que tenim, ha passat un fracas merescut. Va comensar establint un banderil d' engaxe de devotas, baix el patrocini del Roser, cada una de las quals li donava cinch céntims; després va rifar una Mare de Deu, y per últim va fer venir una missió, y quan se pensava que 'ls ángels del cel el rebrian á só de timbals y trompetas de fira, s' ha trobat ab la xiulada més fenomenal que s' ha sentit may á n' aquest poble. Tant y tant va 'l cantí á la font que á la fi 's trenca.

Bell-lloch.—El tinent del barret de teula deu volgerser despedir de las passions mundanas paulatinament. La proba es que de un quant temps ensá s' entreté fent anar á las noyas principals del poble á la rectoria per retratarlas. Prou murmura tothom; pero ell no deu ferho sino per tenir la ignocent diversió de ferse venir la... son quan es al llit, contemplant els retratos. ¿Y donchs qu' 's figuravan?

Igualdada.—Aumentan de día en día 'ls atreviments de uns pares barbuts que aquí s' han establert y que ja son prop de tres dotzenas. Com tenen l' iglesia xica y volen ferne una de gran, corren adelerats detrás de las pessetas, no deixant en pau á ningú y moltos menos al sexo débil. A una noya que aná á confessarse ab un d' ells, aquest li imposá per penitencia que li portés 5 duros per l' iglesia. La noya, degudament aconsellada, ha pres la resolució de no tornar may més á confessarse. A la casa de una casada, que tenia la porta oberta, hi entrá un d' aquests barbuts, ficantse de dret fins al quarto de dormir quan la mestressa s' estava llevant y anava en panyos menors, tenint la barra de exigirli que passés als frarots un pa de nou lliuras cada senmana. La senyora 's posá á cridar y 'l de la barba s' esquillá més que depressa; pero no sense proferir en contra d' ella algunas amenassas.—Precis será que 'ls igualladins procurin treure's del damunt aquesta piaga: de altre modo no son pochs ni petits els disgustos que se 'ls esperan.

LAS PERDUAS DEL DIMONI

CUYDADOS del séu negoci, el Dimoni, que com es natural porta llibres y vigila 'l moviment de la casa, ha comensat á adonarse de que al Infern hi ha menos entradas que de costum.

—Escolta,—diu al porter, qu' es un diable vell, de molta confianza,—¿ho has reparat aixó? —¿El qué? ¿Que 'ls ingresos baixan? Ja fa dias.

—¿Per qué no m' ho deyas? —Perque no m' agrada fervos cremar. Aixó ho deixó pels forasters.

—¿Y no v' explicas la causa d' aquesta disminució d' entradas? —No. Y lo més raro es una cosa que he observat. Ja veuréu; no 'us moguéu de la porta, y fixéuvos en la nacionalitat dels que van presentantse.—

Arriba un condemnat y 'l porter li pregunta:

—¿Qué ets tu? —Francés. —Endavant. Darrera d' aquest se 'n presenta un altre. —¿Qué ets tu? —Alemany. —A dintre. Compareix un altre condemnat y se li fa la mateixa pregunta.

—¿Qué ets tu? —Rus.

El porter se mira al Dimoni ab ayre de triunfo. —¿Qué 'us sembla?—li diu.—Ja 'us podéu estar aquí tanta estona com volguéu. Veuréu entrar russos, alemanys, francesos, xinos, inglesos, turchs, italiáns... de tot, menos espanyols.

—Aixó es lo que observo. Avants, de cada quatre condemnats n' hi havia tres procedents d' Espanya...

—Efectivament. Y aquí tenui explicada la espantosa disminució dels vostres ingresos.—

El Dimoni 's posa á reflexionar. No hi van espanyols... Alló enclou induptablement algun misteri... ¿Cóm es possible que la nació que més espléndidament provehia al Infern, hagi de prompte cambiat de derrotero? Es estrany, tractantse d' espanyols. Y si no van al infern, ¿ahont deuen anar?... ¿Al cel? Imposible... Encara que...

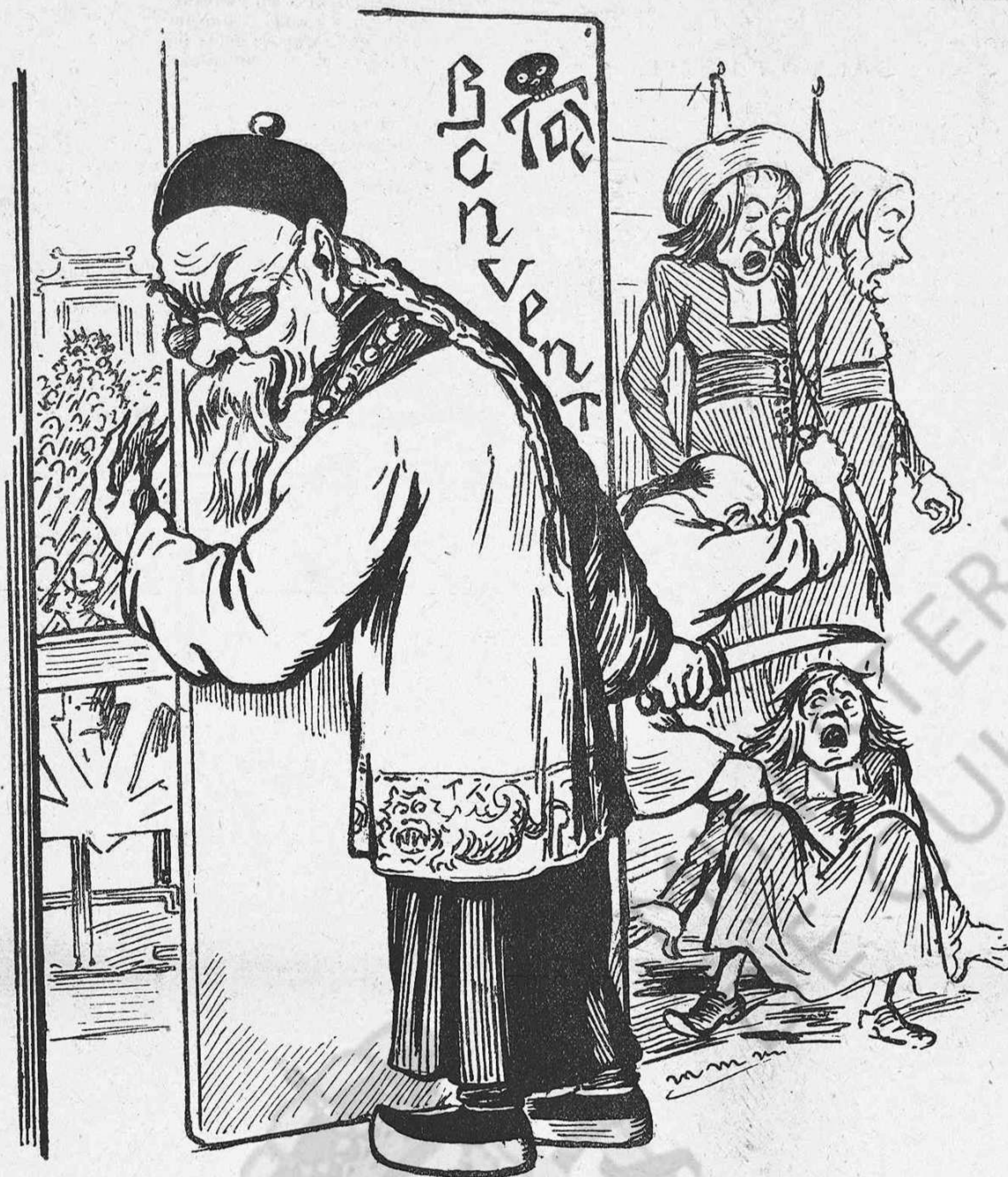
—Mira—diu aixecanse y disposanse á sortir:—vigila bé la porteria y cuydat del ordre interior. M' arribo fins al cel... Aixó s' ha d' esbrinar.—

Tras, tras, tras, el Dimoni s' encamina á las regions celestials, y un cop devant de la porta s' amaga al darrera d' un núvol, desde ahont podrá veure qui entra.

Comensan á arribar ánimas y el Dimoni, tot ulls y ore-

L' EVACUACIÓ DE PEKÍN

LI-HUN-CHANG als aliats.—Ja se 'n podeu anar descansats, que tot ho anirém arreglant, ¡paraula de xino!

Y l'aguanta, sense que fins ara s' haja aclofat ni se li haja posat entre orella y orella la idea de reventarlo d' un raig de cossas.

«De paso para sus posesiones de san Quintín, ha llegado de...»

—¡Basta! Ja ho sabem de memoria. No vul llegir res més sobre aquest assumpto, fins que trobi un *suelto* que digui:

«El general no 's belluga,
ni 's posa més en camí,
ni 's recorda d' aná á Palma,
ni s' arriba á sant Quintí.»

En vista de que pren tan increment l' afició de la gent madrilenya á venirnos á estudiar, serà precis estar á la recíproca y organisar expedicions de catalans pera explorar els intrincats y selvàtics carrers de la cort.

Nosaltres, del nostre exclusiu compte pensém organisar una pera anar á Madrid y estudiar la peliaguda qüestió de la *tia Javiere*, y veure si podém descobrir quina es l' autèntica.

De passada procurarém fer un estudi complet de la gent política que menja á Madrid, pera averiguar si la qualitat que té més relleu en sa manera d' ésser es tonteria ó barra.

En Gasset pert el temps viatjant per Espanya, inaugurant pantanos de per riure, entre 'ls quals n' hi han que si hi tiran quatre glopadas d' aygua ja se sobreixiran.

Aixó d' en Gasset m' estranya, sent com es un dels que creu qu' aquí á Espanya no ha d' haverhi més pantano que 'l govern.

UN VIU Y UN MORT

—Véste'n, véste'n, héroe del llorón, que 'l que 's queda ja 's compón.

SOLUCIÓNS

Á LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO

- 1.° XARADA.—*Ma-ri-qui-ta.*
- 2.° ANAGRAMA.—*Barro—Borra—Robar.*
- 3.° TRENCA-CLOSCAS.—*Capellades.*
- 4.° TERS DE SÍLABAS.—*PE PI TA
PI TA RRA
TA RRA SSA*
- 5.° GEROGLÍFICH.—*Carreras de caballs.*

Han endevinat las 5 solucións los ciutadans Miranius, P. Borrimba y P. Truch; 4: Un Arenés y Cap-cigrany; 3: Pau Piu, Un Nyébit y Estiga-quiet; 2: P. Marin y Dos escalfa-cadiras, y 1 no mes: Pep Follet y Un Desventurat.

ENDEVINALLAS

XARADA

La *hu-prima* de un vell fa fástich,
la *dos-dos* pudo desprén
y la olor de *tersa-inversa*
pestífera es per demés,
Y si *quart-invers* la casa
de alguna *total* entreu,
quinta-cinch es la vegada
que la pudo no 'us *quart* treu.

PERET DEL CAFÉ.

ANAGRAMA

El fill del senyor *Total*
en circumstancia especial
va *total* un brassalet
á l' esposa d' en Peret.

E. ZOLÁ Y B.

TRENCA-CLOSCAS

A. P. AYNÉ ORTAL

CÓRDOBA

Formar ab aquestas lletas degudament combinadas el títul de una sarsuela castellana.

ELENA GOT.

GEROGLÍFICH

:::
+
B UUU
Agost
TTTT
TTT

MAGIN SELLE.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Ciudadáns: R. Aregall, I. Soler D., Un xeperut, Eduardo, Florenci, J. Billoch y B., Un company d' en Joseph Comas, M. Odisset, Demetrio Roqueta (Masnou), T. M. Cats, Jotabeeme, José Pano, Juliá Serra, Joseph Pons Boloix, E. M., J. Casulleras y Tenes, Jofre Llambrochs, Fusteret de la Seda, Samuel, Enrich, Larruán, J. Carandell, Juan Castallet y Masagú, y Un N. morat.—*Lo que 'ns envian aquesta semana, no fá per casa.*

Ciudadáns: Un cap lilliputiense, Joseph Gorina Roca, Rosiñol Llauné, N. Marull y Portugués, Un nyébit encostipat, E. Zola y B., Un cotxeril, A. E. I., Serenini, M. R. Llum Inarias, J. Moret de Gracia y Dos escalfa-cadiras de Palautordera.—*Insertarém alguna cosa de lo que 'ns envian.*

Ciudadá: Un susceptible: Encare no hem pogut ocuparnos de re-passar el trenca-closcas. Pero bah, ¿es fet de vosté? de segur qu' estaré bé.—F. Carreras P.: Anirá el sonet-xarada. Lo altre no 'ns fa la pesada.—Magi Casanovas: Alguna cosa s' aprofitará.—Pere Esteve: Tot alló va ser rebut y contestat á son degut temps; quedan fetas las suscripcions tal com indica. Lo que 'ns proposa es molt difícil, atenent las dimensiones del periódich.—Lari: ¿Cóm Lari? ¡L' avi Riera! Donchs, ¿no ha d' anarhi, si es de primera?—Domingo Bartrina: Publicarém bona part de la remesa.—J. Starrams: La *staramsada* es digna de vosté y las eternas assonancias també. ¡Ah! 'L felicitém per la *serata d' onore*.—Plá del Molinar: De la inspecció dels seus traballs, com de la municipal, no 'n resultan sino cárrechs. Fásiss el *cárrech*, donchs, de que no 'n veurá cap d' insertat.—J. B. Alemany y Borrás: La una fa pensar massa ab el *De omni re scibili*, y l' altra en las coplas de la *Marina*.—Alter Ego: Va molt bé y gracias.—M. de C. (Santander): Celebrém qu' hagi arribat bé. ¿Y la pinya? ¿Que ja no se 'n hi crien?

ANTONI LOPEZ, editor, Rambla del Mitj, 20.

Imprempta de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.

